

PYHYYDEN SIEMEN

Jokainen meistä joutuu jollakin hetkellä ajan ja iankaikkisuuden väliselle näkymättömälle rajalle. Saapuessamme tälle hengelliselle rajalinjalle meidän täytyy ratkaista tulevaisuutemme edessämme olevassa maailmassa ja päättää, olemmeko Kristuksen kanssa, Hänen kaltaisinaan, vai eroamme Hänestä. Valittuamme omasta vapaasta tahdostamme koko iankaikkisuudeksi, samastummeko Kristukseen vai torjummeko Hänet, aika lakkaa olemasta.

Tähän päätöksenteon hetkeen asti, ollessamme vielä tässä elämässä, me kuitenkin usein horjumme valinnoissamme ja epäröimme, noudattaisimmeko käskyjä vai antaisimmeko periksi intohimoillemme. Ponnistellessamme Kristuksen salaisuus paljastuu meille vähitellen, jos omistaudumme täydellisesti Hänen määräystensä toteuttamiseen. Tulee hetki, jolloin sydän ja mieli ovat niin tulvillaan Kristus-Jumalan äärettömän pyhyiden ja nöyryyden näkemistä, että tunnemme koko olemuksemme nousevan korkeuksiin Jumalaan kohdistuvan rakkautemme valtavana maininkina. Olemme täynnä itseinhoa pahuutemme tähden, ja isoamme ja janoamme tulemista Jumalan kaltaisiksi pyhässä nöyryydessä.

Tässä kaipauksessa on pyhyiden siemen. Yhä kasvava rakkaus Kristusta kohtaan johtaa luonnollisella tavalla kokemuksiin, jotka tekevät meistä Hänen kaltaisinaan. Käsittämätön maisema avautuu silmiemme edessä. Maailman murheet tuottavat meille syvää surua. Unohdamme ruumiimme, ja henkemme elää kykyjensä mukaan todeksi Kristuksen rukouksen Getsemanessa.

Tämä on alkuna Kristuksen tuntemiselle, jonka suurenmoisuuden rinnalla apostoli Paavali luki kaiken muun tappioksi. Voittaakseen omakseen Kristuksen ja saavuttaakseen ylösnousemuksen kuolleista hän oli valmis hylkäämään kaiken muun voitoksi katsotun. Apostoli Paavali puhui näin, ei siksi, että hän jo olisi sen saavuttanut, vana koska hän riensi kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala oli hänet taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa.

Jos näin ollen suuri apostoli Paavali ei ollut vielä saavuttanut tavoittelevansa, emme mekään saa uskaltautua nostamaan itseämme samalle tasolle Kristuksen kanssa. Tietynlainen vastaavuus täytyy kuitenkin olla. On olennaisen tärkeää, että meissä kaikissa on ainakin rahtunen Kristuksen kaltaisuutta, jos haluamme kutsua itseämme kristityiksi. Mutta apostoli Paavali tavoittelikin täydellisempää kaltaisuutta ja kehotti korinttilaisia olemaan seuraajiaan. Meidän täytyy sen tähden heittää pois pelko ja arkuus ja seurata hengessämme Kristusta, että saisimme periä iankaikkisen elämän taivaallisen Isän ja Kristuksen, Hänen maailmaan lähettämän Poikansa, todellisessa tuntemisessa.

Arkkimandriitta Sofroni Saharovin kirjasta "Hänen elämänsä on minun elämäni"